

Mefiboșet

(Nici) un răspuns la dragostea nemărginită

Versete călăuzitoare: 2 Samuel 9; 19

Harul lui Dumnezeu față de păcătos a fost deseori ilustrat – în cuvânt și în scris – prin istoria „bunătății lui Dumnezeu”, pe care David a dovedit-o față de Mefiboșet. Și privită în felul acesta, această prezentare este desigur foarte frumoasă. Dar noi nu trebuie să ne oprim la vreo prezentare, ca și cum aceasta ar descrie harul lui Dumnezeu în dimensiunea și plinătatea lui în același fel cum îl prezintă Evanghelia.

Nu toate modelele sau istorisirile, pe care noi le găsim în Vechiul Testament, pot – luate împreună – exprima așa cum se cuvine harul, pe care Dumnezeu l-a dovedit omului în Isus Hristos, și cu atât mai puțin lucrarea binecuvântată, pe care Isus a făcut-o la cruce, și răscumpărarea, pe care El a înfăptuit-o, pe baza căreia harul poate „domni prin dreptate spre viața eternă” (Romani 5.21).

Aceasta trebuie s-o păstrăm bine în minte, când se predică despre modele și istorisiri – oricât de prețioase ar fi ele. Trebuie numai să ai dorința să gândești mai mult asupra lor și să le evaluezi ca *istorisiri și modele*, care îndreaptă inimile și sufletele noastre spre El, spre Acela despre care ele vorbesc, și spre bogăția nespus de mare a harului lui Dumnezeu, care acum a fost descoperit și al cărui subiect ar trebui să ne recunoaștem pe noi înșine.

Însă aceasta dă naștere la o altă întrebare cu importanță mai mare: Ce efect are această descoperire a harului Dumnezeului nostru asupra inimii și asupra întregii vieții și personalități? Doresc deci să studiem această latură a adevărului (o voi numi partea subiectivă), despre care noi găsim o prezentare frumoasă și prețioasă în Mefiboșet. Și dacă ne gândim la această latură a adevărului și prezentarea lui în Mefiboșet, nu ar trebui să recunoaștem că suntem așa de puțin mișcați de dragostea lui Dumnezeu și a lui Hristos din cauza indolenței și răcelii inimii noastre? Harul, care ne-a fost arătat nouă, depășește cu mult în mărime și strălucirea în glorie și binecuvântare harul de care a avut parte Mefiboșet. Însă Mefiboșet a reflectat acest har, care a avut influență asupra comportării și personalității lui, cu sentimente de inimă față de David. Vedem noi în comparație cu aceasta cât de puțină este influența harului asupra atitudinii noastre – atât în ceea ce privește despărțirea de lume cât și devotamentul nostru față de Hristos și interesele Sale aici pe pământ, unde El a fost și este încă respins?

Vom face bine să ne reproșăm serios și corect, de ce este așa, și să ne întrebăm inima înaintea lui Dumnezeu și să nu așteptăm „o ocazie mai potrivită”. Căci dacă este un motiv pentru aceasta, este bine să ne convingem de el și să nu ne temem să-l descoperim. Aceasta este un remediu bun; și în afară de aceasta noi nu putem ascunde nimic, căci vine ziua în care „se vor arăta sfaturile inimii” (1 Corinteni 4.5). Noi avem a face cu adevărat cu Dumnezeul oricărui har, care poate prețui și recunoaște orice dorință a inimii față de Sine și de Hristos și la care nu este nici o evaluare greșită sau făcută în grabă, așa cum găsim mai târziu la David față de Mefiboșet.

Pe de altă parte pe El nu-L înșală nici o înfățișare bună, nici o mărturisire de formă, nici un exterior evlavios. „Toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4.13). Însă o inimă sinceră, care cunoaște cu adevărat dragostea Lui, nu va vrea să fie altfel. Pentru oamenii aceștia este o mângâiere și pace mare, că El știe și decide totul în chip desăvârșit.

Ne putem imagina ce bucurie ar fi fost pentru Mefiboșet, dacă David ar fi cunoscut dorințele și motivațiile inimii lui și le-ar fi onorat așa cum se cuvine, în loc să judece repede și aspru situația lui. Dar noi știm că această bucurie a venit numai din simpatia fidelă a lui Mefiboșet față de David; acolo nu era nici o prefăcătorie a inimii, nici un motiv egoist, nici o adaptare la împrejurări. Nu, acolo era numai simplitatea ochilor și devotamentul inimii, pe care lumescul și egoistul Ţiba nu le putea înțelege, care cu o inimă vicleană voia să fie „văzut bine în carne” (Galateni 6.12).

Haideți să vedem (spre folosul propriu prin aplicarea la noi înșine) ce a fost, care l-a format pe Mefiboșet așa fel că a rezultat un rod așa de frumos și binecuvântat. Mai multe împrejurări lucrează împreună pentru acest rezultat, și la fel trebuie să fie și la noi, dacă acest rod trebuie să se găsească și la noi. David i-a arătat har mare și nemeritat. Mefiboșet aparținea familiei aceluia care era un vrăjmaș al lui David și l-a prigonit – Saul. În afară de aceasta el era sărac și lipsit de ajutor și el *a primit și a luat*. El era unul din cei „săraci în duh”, care putea fi binecuvântat. El era deplin conștient de poziția lui și de starea lui și prin aceasta avea o înțelegere profundă pentru harul arătat lui de David. Inima lui era mișcată de aceasta și prin aceasta a fost câștigată. Dar felul în care el a avut parte de har trebuie văzut în contextul acesta.

Deoarece natura și dimensiunea harului lui Dumnezeu nu sunt înțelese corect, mulți nu înțeleg astăzi când este vorba de lucrarea reală a harului în comportarea noastră. Mefiboșet a înțeles corect natura harului de care a avut parte și a ocupat locul pe care harul acesta i l-a dat; prin aceasta el avea contact permanent cu David. Era nu numai o acțiune bună dovedită lui, ci era locul pe care harul acesta i l-a dat, prin care sufletul lui a fost atras spre David. Pe baza acestei poziții, în care l-a așezat harul, el putea vedea permanent pe David și învăța suficient de la el, ca să crească în sentimente pentru el. Însă totodată el își amintea unde a fost odinioară și ce a fost și ce mare era favoarea care l-a adus așa de aproape de David însuși și totodată în societatea lui.

Dacă comparăm aceasta cu harul lui Dumnezeu față de noi, vreau să amintesc încă o dată ca la început, că tot ce a făcut și putea să facă David exprimă foarte slab ceea ce noi am primit. În unele privințe este realmente mai degrabă un *contrast* decât o comparație. Ce *dragoste* a exprimat David vreodată față de Mefiboșet? *Nici una*, pe care noi am fi putut-o remarca. David a arătat această dragoste fiului său ticălos Absalom în mii de feluri mai mult decât lui Mefiboșet. Ei bine, acesta sta la masa lui David, „ca unul din fiii împăratului”, dar nu era nici o relație de rudenie conștientă; nici un „duh de adoptare”, pe de o parte, și nici o fundare a unei dragoste neschimbătoare, pe de altă parte.

Dacă comparăm efectul asupra inimii lui Mefiboșet și răspunsul dat prin stilul lui de viață cu comportarea noastră, trebuie iarăși să spun că toate acestea ar trebui să dea naștere în noi la o mare rușinare. Și de ce noi avem un răspuns așa de slab la un har așa de măreț și la o dragoste

nemărginită? Nu este din cauză că noi nu am realizat suficient *în sufletele noastre* adevărata depărtare și adevărata stare morală, în care ne-am aflat? „Cui i s-a iertat puțin, iubește puțin.” Și iarăși: nu este și din cauză că nici nu am înțeles și nici nu am fost captivați de natura harului și a dragostei, și legat de aceasta locul apropierii, pe care dragostea ni l-a dat? Dacă ea a fost primită, ar trebui să ne regăsim în apropierea conștientă a Aceluia care a suferit și a murit pentru noi. (David n-a suferit niciodată ceva pentru Mefiboșet!)

Dacă primim această binecuvântare, noi o putem experimenta cu adevărat numai prin aceea că aplicăm moartea lui Hristos la tot ce slujește „omului vechi”. Dacă preferăm aici viața, noi *nu putem* fi în bucuria actuală a „vieții veșnice” – a cercului binecuvântărilor pe care moartea Sa și învierea Sa ni le-au descoperit deja acum și în care Duhul Sfânt dorește să introducă inima noastră, căci în acest scop a fost El trimis de Tatăl.

Nu vreau să urmăresc mai departe în toate detaliile relatarea despre Mefiboșet în relația lui cu David în ceasul repudierii lui David și despărțirea acestuia de împărăție. Relatarea divină ne povestește în cuvinte puține ce înseamnă pentru David o inimă credincioasă și devotată, în timp ce el era absent de pe „locul lui de drept” (vezi 2 Samuel 19.25). Ar trebui ca noi să admirăm aceasta și să năzuim la un răspuns corespunzător în viața noastră la faptul că Salvatorul și Domnul nostru a fost respins și dezonorat aici.

Cealaltă menționare scurtă despre Mefiboșet la revenirea lui David și răspunsul lui la hotărârea rapidă a lui David din cauza moștenirii – așa cum găsim în 2 Samuel 19.31 – vorbesc iarăși foarte clar despre dragostea neprefăcută și dezinteresată față de David, care a putut învinge totul, numai pentru ca *David* să fie înălțat și onorat și Mefiboșet să poată savura din nou *societatea lui* și să se bucure de ea.

Toate acestea sunt frumoase de studiat și pline de fericire, să gândești la ele; sunt scrise în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca cititorul și scriitorul acestor rânduri să facă la fel și să tragă foloase din ele. Ar trebui să provoace în noi exerciții de inimă, în măsura în care noi am fost formați și schimbați prin dragostea care „întrece orice cunoștință” (Efeseni 3.19), și prin prezența aducătoare de bucurie și tovarășia Domnului și Salvatorului nostru binecuvântat, Fiul Preaiubit al Tatălui, în care El Și-a găsit (și totdeauna Își găsește) plăcerea.

Fie ca inimile noastre să exclame:

Îndreaptă-ne privirea fix spre Tine
Cu totul, și numai spre Tine,
Ca plini fiind de frumusețea Ta
Privirea noastră numai în spre Tin' să stea.